

Het economische nut van de jacht

Zoals uit de in dit nummer geplaatste Nieuwsbrief van de Directie Faunabeheer blijkt, ligt het in de bedoeling van de internationaal samenwerkende onderzoekers op jachtwetenschappelijk gebied om ook aandacht te schenken aan het economisch nut van de jacht. In een tijd dat de recessie in alle Europese landen duidelijk voelbaar is een logische zaak, want als het overheidsbudget krupper wordt zal men de zorg over de fauna, onder de daarvoor aangewezen beleidsambtenaren, gaarne overlaten aan de particulier en zijn organisaties. Te meer waar dat geld in de la brengt in plaats van kosten voor de Staat te veroorzaken. In dit verband vragen wij ook aandacht voor de rede van de voorzitter van onze Jachttopzichersvereniging, die min of meer als een noodkreet mag worden gezien. Het is een *lands*belang dat ons jachttopzicherscorps in stand wordt gehouden en ook daarbij dient men zich te realiseren wat de financiële consequenties zouden zijn als steeds meer jagers hun heil in het buitenland gaan zoeken. Bij een globale begroting die onze bioloog drs. Siebenga maakte, kwam hij reeds uit op een omzetbedrag van 110 miljoen, zonder dat daarbij nog de waarde van het geschoten wild en, wat ook een kostbare zaak kan zijn, de wildschadepreventie werden ingecalculereerd. Zijn cijfer klopt overigens heel aardig als men dit multiplificeert met de oppervlakte van West-Duitsland, alwaar men in de daar reeds lang uitgevoerde statistieken op een ongeveer $7 \times$ zo groot bedrag komt. Alle redenen dus om ook hier zo snel mogelijk aan een desbetreffende enquête te beginnen om te bewijzen wat het nut van de jacht is. Onze ministers die de grootste mogelijke moeite hebben om de touwtjes aan elkaar te knopen zullen voor de resultaten daarvan zeker niet ongevoelig zijn.

Wat dit betreft werkt de tijd voor ons, en terecht. In de achterliggende welvaartsperiode werd op velerlei gebied de realiteit uit het oog verloren. Wat, om op ons terrein te blijven, aan een actiegroep als Kritisch Faunabeheer de gelegenheid verschafte om met alle middelen die hun doel heiligden (en dat was geen faunabeheer maar de jacht kapot maken), sentimenten los te maken die geen enkel constructief denken tot gevolg hebben. Wat hebben we aan een duin vol vossen, meeuwen die tot een plaag worden, natuurgebieden die zicht-

BRHE

baar aan rijkdom in vogelsoorten verarmen? Gelukkig begint dit tot het merendeel der burgerij door te dringen, mede omdat de redacties van sommige kranten die aanvankelijk hun ongenueanceerde kretologie als „nieuws” beschouwden door beginnen te krijgen, dat Kritisch Faunabeheer het al te bont maakt. Men overdreef de aantijgingen zo, men gaf zo vaak een onjuiste voorstelling van zaken, dat de stichting nauwelijks nog door enig wetenschappelijk instituut of ambtelijk apparaat serieus genomen kan worden. Haar dagen zijn geteld. Moeilijker zal het worden om aan allerlei onderzoekjes die aan biologen brood verschaffen een eind te maken en in nuttiger arbeid om te zetten. Wat zijn wij wijzer geworden van een korhoenderonderzoek in het Fochteloërveen? Zij zijn daar nu verdwenen. Aan een vossenonderzoek dat een overmatige stand hielp bevorderen, met groot gevaar voor de volksgezondheid, zoals kortelings door artikelen over rabies duidelijk werd gemaakt.

Aan een eksteronderzoek, een vogelsoort waarvan het barst? Moeten we niet weer eens toe naar de

„t” van toegepast in het vroegere IJbon? Naar wij hopen zal de overmatig soepele subsidiepolitiek van het recente verleden haar einde vinden onder een gezonder beleid van dit ministerie, waarin particuliere initiatieven en verantwoordelijkheden naar waarde worden geschat. Als we zo'n jachtaktenummer lezen, gratis aan alle aktehouders uitgereikt en door mijn jonge collega geredigeerd, moet men toch wel tot de conclusie komen dat wij onze taak in de naoorlogse periode goed hebben begrepen en naar menselijk vermogen van de jacht en de ons toevertrouwde fauna hebben gemaakt wat mogelijk was. Er blijft vanzelfsprekend nog veel te doen, maar gelukkig kunnen wij rekenen op veel enthousiaste mensen met een deskundigheid die aan het professionele grens en die zich daarvoor in willen zetten. Wat dit aan tijd en mankracht betekent valt al helemaal niet in geld te bermen. Reden te meer om waar ook maar cijfermateriaal te verzamelen valt, daar gebruik van te maken. Laten we allemaal eens een paar jaar bijhouden wat we in en door de jacht uitgeven en wat dat aan wild opleverde, dat anders geïmpor-

teerd zou moeten worden. Het moet een enorm bedrag zijn dat wij aan jachthuren, jachtaktes en verzekeringen, jachttoezicht dat eigenlijk een Staatszorg zou moeten zijn, wapens en munitie, de jachthond met alles wat daarom heen hangt, het vervoer, hotel- en restaurantwezen, wildvoeder en voerakkers, jachtkleding, schoei- sel, overige attributen en noem maar op uitgeven. Dat schept werkgelegenheid en ontspanning aan misschien wel honderdduizend mensen, want tel er de drijvers en polsdragers maar bij op die er verlofdagen voor nemen (recreatiemogelijkheden zijn immers ook een Staatszorg geworden). Vergeet daarbij de wildkijkmogelijkheden niet waaraan miljoenen (!) bezoekers van de Veluwe alleen al gebruik maken en waarmee de VVV's wel degelijk rekening houden, aangezet door de belangen van hen die er van leven moeten. Wij hebben als jager reeds lang het gevoel maatschappelijk ondergewaardeerd en, mede daardoor, bij de jachthuursprijsvaststellingen uitgebuut te worden. Het wordt tijd dat daar verandering in komt. Middels de harde cijfers van een goede jachtstatistiek.